

Till dig som just nu håller i min bok.

*Dina tankar och känslor är viktiga.
Du förtjänar att bli lyssnad på, älskad,
och att få känna trygghet.*

Alla barn är alla vuxnas ansvar.

*Med kärlek
Melinda Jacobs*

Den andra familjen

Det är varmt och kvavt i bilen. Bältet trycker över bröstet och Bellas tröja klibbar mot ryggstödet. Hon valde sin finaste, den ljusblå med katten. Den var ren i morse, men nu känns den redan svettig. Bella försöker ta ett djupt andetag. Det finns ju ingen luft! Varför får man inte öppna fönstren i den här bilen? Hur länge ska hon behöva vara fast här i baksätet, egentligen? Bella stirrar ut mot fälten som svischar förbi utanför. Gröna, långa, oändliga. Inte ett enda höghus. Det ser inte alls ut som hemma.

Hon tittar på Tina som sitter bredvid.

– När är vi framme? frågar Bella.

– Åh, det är inte långt kvar nu, vännen, svarar Tina och klappar henne på armen.

Hon låter snäll, som om hon bryr sig om vad Bella

tänker. Men Bella vet att det inte är på riktigt. Det är Tinas jobb att ta hand om henne. Tina arbetar för socialen, precis som Amina som sitter där framme och kör. De säger att allt ska bli bra, att mamma ska få vila sig och må bättre, att Bella ska bo hos den andra familjen ett tag. Bara så länge som det behövs. Sen ska hon få komma hem till mamma igen.

– Är du orolig? frågar Tina.

Bella skakar på huvudet och kniper ihop munnen. Hon hör mammas röst inom sig: ”Säg inget till de där

socialkarringarna. De vänder det bara emot oss!” Bella kramar Affe hårdare. Hennes gosdjurshund är den finaste som finns. Den fick Bella av mamma när hon föddes.

– Du ska se att det blir bra, säger Tina. Kommer du ihåg hur huset ser ut? Det är ju bara två veckor sen vi var i Åsa och fikade.

Bella nickar. Jo, hon minns. Det ser precis ut som ett av de där gulliga husen i någon gammal barnbok. Det liknar inte alls huset som hon och mamma bor i. Deras lägenhet ligger i ett jättestort område i Biskopsgården. Där finns hur många människor som helst och massor med barn som leker ute på gårdarna mellan husen. Huset de är på väg till nu har plats för en familj. En enda. En familj där det redan finns en mamma, en pappa och två flickor. Den familjen ska Bella flytta in i.

– Hanna och Johan ser verkligen fram emot att få ta hand om dig. De har gjort i ordning ett eget rum åt dig. Och visst ska det bli roligt att få två systrar att leka med hela dagarna? Lisa är sex år och Laura tio, så du är ju mitt emellan dem i ålder. Ni har säkert mycket gemensamt, säger Amina framifrån förarsätet.

Bella fnysjer. Typiskt Amina att säga en sån sak. Vad då har mycket gemensamt? De där tjejerna hon snackar om vet inget om Bella. De vet inte hur det är att ha en mamma som Bellas. Deras mamma Hanna verkar väl snäll, men Bellas mamma är faktiskt världens roligaste. Hon älskar musik, särskilt ABBA. När mamma sätter på *Dancing queen* måste hon bara dansa. Bella med. De brukar dansa tills de blir alldeles yra och lyckliga och nästan ramlar omkull på golvet. ”*You can dance ...*” Bella kan höra musiken när som helst. Nu också, fast hon sitter i en bil på väg bort från mamma.

Hon blinkar hårt flera gånger. Tårarna lurar precis bakom ögonlocken. Hon vill inte gråta. Inte nu, inte här. Mamma! Bella har lämnat henne.

Vem ska dansa med mamma nu?

Det kurrar till i magen. Bella trycker armen mot den så att det inte ska höras. Hon hittade ingen frukost i morse. Det var tomt i både kylskåpet och cornflakespaketet. Inte ens chips fanns det. Men det

gör inget. Bella är van. Fast om Tina och Amina hör hennes mullrande mage kommer de att fråga om och om igen. De tycker garanterat att det är mammas fel om Bella inte fått frukost. De vet ju inte att Bella oftast fixar maten själv, så det är bara hennes eget fel om hon är hungrig. De vill alltid skylla på Bellas mamma.

Amina svänger av bilen från landsvägen. De åker förbi en ICA-butik och ett gäng låga tegelhus på en stor asfaltplan.

– Titta Bella, vilken fin skola, säger Tina. Det är kanske där du ska gå i höst.

Bella svarar inte. I höst? Nej, då tänker hon inte bo här, absolut inte. Sommarlovet har bara börjat. Det är långt kvar tills höstterminen sätter igång. Till dess ska allt bli som vanligt igen. Då ska Bella vara tillbaka hos mamma och gå i sin vanliga skola, inget snack om saken.

Amina vrider på ratten och styr in dem på en smalare gata.

– Nu är vi framme om två minuter, säger hon.

Bella ser några låga, vita hus och en stor, grön fotbollsplan. Var är det hon ska bo? Plötsligt minns hon inte riktigt hur huset såg ut, fastän hon har varit där.

Några barn jagar en boll på gräsplanen. Kanske är de där tjejerna, Lisa och Laura eller vad de hette, också där. Bella skakar på huvudet och tittar bort. Hon gillar ändå inte fotboll.

Amina saktar in bilen och kör upp framför en stor grå villa med vita knutar. Bakom huset reser sig ett berg. Allt är inramat av höga träd, men solen silar ner genom bladverket och lyser på den ljusa fasaden så den glänser som silver. Framför huset växer blommor i rosa toner. Det är som ett sagohus.

Det står en bil på garageuppfarten. Amina får precis plats intill.

– Så där, nu är vi här, säger hon och vänder sig om mot Bella. Känns det okej?

Bella nickar tyst. Hon måste ju. Men egentligen vill hon skrika: Nej, det känns inte okej! Det känns konstigt. Oroligt. Ovant. Allt annat än okej. Men det behöver inte Amina veta. Inte Tina heller. Bella knäpper av sig bältet och lutar sig framåt så att den svettiga tröjan äntligen släpper från ryggstödet. Hon plockar upp Affe från knät och trycker fast honom mot bröstet med ena armen.